

TIKRI MIRTIES NAMAI

1984 metų gruodžio 1 dieną aš gulėjau mirties patale Niagaros ligoninės (Niagara False, Ontarijyje) intensyvios priežiūros skyriuje. Kongestinis širdies funkcijos nepakankumas ir prieširdžių virpėjimas. Gydytojai niekuo negalėjo padėti. Po kelių dienų kardiologas pasakė, kad, jeigu mano žmona būtų uždelusi bent 20 minučių atvežti mane į ligoninę, gyvas jos nebebūčiau pasiekęs.

Ši negalia užgriuvo netikėtai. Aš su žmona Hilda savaitgalį viešėjau pas jos motiną. Kelionė iš Niujorko centro buvo maloni, ir mes smagiai vakarojome su mama. Dešimtą valandą vakaro pasijutau neįprastai pavargęs, nuėjau gulti ir skaniai išmiegojau maždaug iki trečios valandos nakties. Kai prabudau, mano veidas buvo šlapias nuo prakaito. Pajutęs, jog sunku kvėpuoti, nusprendžiau, jog tai dėl to, kad kambaryje pernelyg šilta.

Šiek tiek pravėriau langą, ir nuo šalto žiemos oro man iškart pagerėjo. Tačiau miegas nebeėmė. Aš varčiau lovoje ir po kurio laiko vėl užgniaužė kvapą.

Kadangi kvėpuoti darėsi vis sunkiau, aš vis plačiau pravėrinėjau langą, kol septintą valandą ryto jis buvo jau visiškai atlapotas.

Nusiprausęs po dušu, pasijutau be galo išsekęs ir supratau, kad su manimi tikrai kažkas ne taip. Iš pasakutiniųjų dar įstengiau nusiskusti. O nueiti iki automobilio prireikė tiek jėgų, tarsi kopčiau į stačiausią kalną.

Greitosios pagalbos priimamajame gydytojai tučtuojau uždėjo man deguonies kaukę, pastatė lašinę ir prijungė prie diagnostinio monitoriaus patikrinti širdies darbą. Kardiologas ir kelios seselės padarė viską, kad palaikytų mano gyvybę.

Netrukus mane perkėlė į intensyvios priežiūros skyrių. Kadangi jis buvo perpildytas ir visos įstiklintos palatos užimtos, mane paguldė laisvame plotelyje netoli seselių kabineto.

Tiesą sakant, aš viena koja jau buvau karste, nes kvėpavau taip negiliai, jog į plaučius patekdavo tik labai mažai deguonies. Jau neabejojau, kad mirsiu. Mano įsitikinimas dar labiau sustiprėjo, kai kažkas paklausė, ar nenorėčiau, kad man pakviestų dvasininką. Vargais negalais atsakiau, jog jaučiuosi pernelyg blogai, kad priiminėčiau kitus lankytojus, išskyrus savo žmoną, kuriai kas dvi valandos po 10 minučių buvo leista mane pamatyti. Be to, aš jau beveik 40 metų kiekvieną dieną ieškojau Dievo ir savarankiškai rengiausi mirčiai.

Supratęs, kad mano būklė kritiška, aš dar pastebėjau, kad palatoje į gyvenimą kabinasi daugelis kitų žmonių. „Tikri mirties namai“, – pagalvoju sau.

Dievo artumas

Praslinko trisdešimt šešios valandos, o aš vis dar buvau gyvas ir dabar jau visą laiką galėjau kvėpuoti be deguonies kaukės. Mintyse aš šlovinau Dievą.

Tą sekmadienio vakarą intensyvios priežiūros skyriuje buvo didelis sujudimas, vyresnioji medicinos sesuo pasikvietė papildomai pagalbos. Man iš dešinės paguldė merdėjantį pagyvenusį vyrą, o dvi seselės šoko jį gaivinti. Iš kairės gulintis į ketvirtą dešimtį įkopus ir tris infarktus patyręs vyriškis pareiškė, kad tam žmogui dienos jau turbūt suskaičiuotos.

Vos pablogėjus pacientų būklei, seselių kabinete vis dažniau pradėdavo mirksėti signalinės lemputės. Gulėdamas netoli jų kabineto, girdėjau komentarus, kad kai kurių ligonių būklė kraštutinė ir darosi beviltiška.

Mintyse kreipiausi į Dievą – ne dėl savęs, o dėl kitų. Per trisdešimt devynerius metus aš jau buvau įsitikinęs, kad užtarimas maldoje atneša didžiulius palaiminimus daugelio žmonių gyvenime. Dar savo krikščioniško kelio pradžioje aš įpratau dvasinius ligonius, kurie buvo kaktomuša susidūrę su nuodėme ir tapo dvasiniais – o kartais ir fiziniais – luošiais, guldyti į Kristaus intensyvios priežiūros skyrių. Rezultatai bu-

vo stubbinantys – atsakymai į mano maldas ne kartą atėjo tiesiog mano akyse.

Pagalvojus apie savo Viešpatį ir Gelbėtoją, kuris dangiškos šventyklos Šventų Švenčiausioje tarnauja nupuolusiai žmonijai (žr. *Hebrajams 8, 1.2*), mano širdis šokteldavo dėkodama už visus gausius palaiminimus, kuriuos Jis, atsakydamas į mano maldas, taip gailėstingai dalijo kitiems. Aš džiaugiausi Viešpačiu, mąstydamas apie niekada neišblėstantį Dievo gailėstingumą man, to nevertai būtybei.

Dabar aš paprašiau Dievo Šventąją Dvasią, kad Ji galinga jėga apgaubtų kiekvieną iš šių žmonių dvasine šviesos bei ramybės atmosfera ir, jeigu tokia Dievo valia, gražintų jiems sveikatą. Padrąsintas savo paties krikščioniškos patirties, kai gulėjau mirties patale, aš meldžiau Dievą leisti man išvysti Jo gydantį prisilietimą šiame intensyvios priežiūros skyriuje. Paskui aš padėkojau didžiajam Gydytojui, mūsų būties Autoriui, už atsakymą į mano maldas.

Kaip jau buvau išsiaiškinęs prieš daugelį metų – tada, kai asmeniškai dalyvavau dvasiniame šlovinime, – demonai iš paskutiniųjų kovoja, nenorėdami atiduoti savo aukos Dievo Dvasios jėgai. Maždaug penkiolika minučių daugelis ligonių patyrė vis stiprėjančias kančias, o seselės tik ir lakstė aplinkui. Ir staiga medikų būgštavimai pasitvirtino – pono Smito širdis nustojo plakti.

Seselių kabinete sukaukė greitosios pagalbos signalizacija, dar labiau sustiprindama įtampą. Vyriausioji

medicinos sesuo nedelsiant sukvietė visus ligoninės gydytojus. Į skyrių įpuolė trys medikai. Viena seselė bėgte atnešė gaivinimo aparatą, kuris buvo paliktas kitame palatos gale.

Medicinos personalas maždaug dešimt minučių mėgino jį atgaivinti. Deja, nesėkmingai. Vienas iš jų nukoręs galvą išėjo iš palatos, užsuko į seselių kabinetą ir pasakė: „Viskas. Mirė“. Aš tučiuojau kreipiausi malda į Viešpatį ir paprašiau Jį „gyvybės Dvasios“ (*Romiečiams 8, 2*) jėga gražinti poną Smitą į gyvenimą – ta pačia jėga, kuria iš numirusių buvo prikeltas Lozorius. Man dar nespėjus pasakyti „amen“, ponas Smitas atgavo sąmonę ir paklausė, kodėl jo palatoje tiek daug žmonių. Jis pareiškė esąs gerokai išalkęs ir paprašė užkąsti.

Kitas gydytojas įėjo į seselių kabinetą ir liepė ką nors atnešti iš virtuvės, pridurdamas: „Nieko panašaus dar nesu matęs“.

Visos mano maldos sulaukė stebuklingo atsakymo. Atgijo ir puikiai jautėsi ne tik ponas Smitas – dangaus ramybė palaimino visus, gulinčius šiame skyriuje. Visą skyrių apgaubė ramybė. Seselės tingiai sustojo stiklinių palatų tarpduriuose, o jų pacientai nurimo ir su palengvėjimu užmigo. O aš jaučiau Dievo artumą.

Naujos gyvenimo nuomos sutartys

Hilda ilgas valandas laukė, kol galės praleisti su manimi tas jai skirtas dešimt minučių. Maždaug dešimtą valandą vakaro ji paskutinį kartą tą dieną, prieš

grįždama nakvoti pas savo motiną, įėjo pasimatyti su manim. Intensyvios priežiūros skyriaus laukiamajame ji buvo susipažinusi su ponia Smit. Moteris labai krintosi dėl savo vyro, kuris, praradęs bet kokią viltį, jau buvo tiesiai pasakęs, kad nori mirti. Dabar ponia Smit papasakojo Hildai apie nuostabų – tiesiog stebuklingą – savo vyro sveikatos būklės pasikeitimą bei radikalią jo požiūrio permainą. Dar ką tik troškęs mirti, dabar jis pareiškė norįs gyventi!

Po keturių dienų turėjau garbės susitikti Smitus kardiologiniame ligoninės aukšte. Jų džiaugsmas atspindėjo Dievo meilės teikiamą ramybę. Hilda susirašinėjo su ta moterimi, ir ši papasakojo, kad jos vyras jaučiasi puikiai ir išrašytas iš ligoninės, daugiau nė karto neprašė nedarbingumo pažymos. Vėliau jis išėjo į pensiją, įsitikinęs, kad jo dar laukia patys gražiausi gyvenimo metai.

Kitą dieną po pono Smito atsigavimo, gydytojai įsitikino, kad kai kurie intensyvios priežiūros skyriaus ligoniniai jau pakankamai gerai jaučiasi ir gali būti perkelti į kitus ligoninės skyrius. Man iš kairės gulėjusio paciento būklė taip pagerėjo, jog gydytojai jį nedelsiant išrašė, o jis pats nesitvėrė džiaugsmu ir svajotojo apie nuostabią ateitį. Pagyvenęs vyriškis, gulėjęs iš dešinės, tapo tarsi kitu žmogumi. Jo gydytojas negalėjo atsistebėti tokia sveikatos permaina ir pareiškė, kad, jeigu jis ir toliau taip sveiks, kitą rytą bus galima išrašyti. Antradienio rytą taip ir įvyko. Aš neatsidžiaugiau, matydamas, kaip tiesiog akyse Dievas atsako į mano maldas.

Tiesa, mano paties reikalai taip gerai nesiklostė. Tą patį antradienį, aštuntą valandą ryto, aš paklausiau kardiologo apie savo būklę, ir šis atsakė, jog tikimybė, kad išeisiu iš šio skyriaus gyvas, deja, labai maža. Laboratoriniai tyrimai parodė, kad virusas padarė mano širdžiai neatitaisomą žalą. Ji plakė taip nereguliariai, jog tokioje būklėje paprasčiausiai negalėjau ilgai išgyventi. Gydytojas pasiūlė paskutinę išeitį: sustabdyti širdį penkiasdešimties voltų srove ir atnaujinti jos darbą dviejų šimtų voltų elektros šoku. Aš pasirašiau dokumentus, leisdamas jiems tai atlikti. Tos pačios dienos popietę kardiologas pranešė, jog procedūra nepadarė.

Mano būklė blogėjo, kadangi plaučiuose kaupėsi skysčiai. Supratau, jog ilgai nebetversiu. Tą vakarą, nors vos gyvas, mintimis aš apžvelgiau beveik šešiasdešimties metų savo gyvenimo kelią. Prieš akis plaukė scena po scenos, ir širdis prisipildė dėkingumo Dievui – aš supratau, kaip Jis rūpinosi manimi net tada, kai nebuvo Jam naudingas. Pagaliau atmintis gražino į vaikystę, kai buvau septynerių metų.

„Jis gyvas! Jis dar gyvas!“ – šaukė mano vyresnysis brolis Edmondas, atjungęs prietaisą ir nušokdamas pro angą grindyse į pusrūsį apačioje. Aš užkliuvau už pagalio ir nukritau ant trisdešimt penkių centimetrų pločio mašinos diržo. Diržas suko devyniasdešimt vieno centimetro skersmens ratą, o šis, padedamas šimtą penkiasdešimt aštuonis kilogramus sveriančio juostos įtempiklio, suko kitą beveik trijų metrų skersmens ratą. Žmonės pirmame aukšte išgirdo mano pagalbą.